

Sinklars vísa

1. Hr. Sinklar drog over salten hav,
til norrig hans kurs monne stande;
blandt gudbrands klipper han fandt sin grav,
der vanked så blodig en pande.

*Vel op før dag,
de kommer vel over den hede.*
2. Hr. Sinklar drog over bølgen blå
for svenske penge at stride:
Hjælpe dig Gud, du visselig må
i græsset for normanden bide.
3. Månen skinner og natten bleg,
de vove så sagtelig trille;
en havfru op af vandet steg,
hun spæede hr. Sinklar ilde:
4. "Vend om, vend om, du skotske mand!
det gælder dit liv så fage;
kommer du til Norrig, jeg siger for sandt,
ret aldrig du kommer tilbage!"
5. "Led er din sang, du giftige trold,
altidens du spår om ulykker;
fanger jeg dig engang i min vold,
jeg lader dig hugge i stykker."
6. Han sejled i dage, han sejled i tre
med alt sit hyrede følge,
den fjerde dags morgen han Norrig mon se,
jeg vil det ikke fordølge.
7. Ved Romsals kyster han styred til land,
erklærede sig for en fjende;
ham fulgte fjorten hundrede mand,
som alle havde ondt i sinde.
8. De skændte og brændte, hvor de drog frem,
al folkeret monne de krænke;
oldingens afnagt rørte ej dem,
de spotted den grædende enke.
9. Barnet blev dræbt i moderens skød,
så mildelig det end smiled;
men rygter om al denne jammer og nød
til kærnen af landet iled.
10. Bavnen lyste, og budstikken løb
fra grande til nærmeste grande;
dalens sønner i skjul ej krøb,
det måtte hr. Sinklar sande.
11. "Soldaten er ude på kongens tog,
vi selv må landet forsvare;
forbandet være det niddingsdrog,
som nu sit blod vil spare."
12. De bønder af Våge, Lesje og Lom,
med skarpe økser på nakke
i Bredebøjpgd tilsammen kom,
med skotten så vilde de snakke.
13. Tæt under lide der løber en sti,
som man monne Kringen kalde;
Lågen skynder sig der forbi;
i den skal fjenderne falde.
14. Riflen hænger ej mer på Væg,
hist sigter gråhærdede Skytte;
Nøkken opløfter sit våde skæg
og venter med længsel sit bytte.
15. Det første skud hr. Sinklar gjaldt,
han brøled og opgav sin ånde;
hver skotte råbte, da obersten faldt:
"Gud fri os af denne vånde!"
16. "Frem bønder, frem, I norske mænd,
slår ned, slår ned for fode!"
Da ønsked sig skotten hjem igen,
han var ej ret lystig til mode.
17. Med døde kropper blev Kringen strø'd,
de ravne fik nok at æde, –
det ungdomsblod, som her udflød,
de skotske piger begræde.
18. Ej nogen levende sjæl kom hjem,
som kunde sinde landsmænd fortælle,
hvor farligt det er at besøge dem,
der bor iblandt norrignes fjælde.
19. End knejser en støtte på samme sted,
som Norges uvenner mon true.
Vé hver en nordmand, som ej bliver hed,
så tit hans øjne den skue.